

PARES IMPLICATS

Paternitat 2.0

Els homes viuen cada vegada més intensament la seva paternitat.
I volen explicar-ho P. 4-5

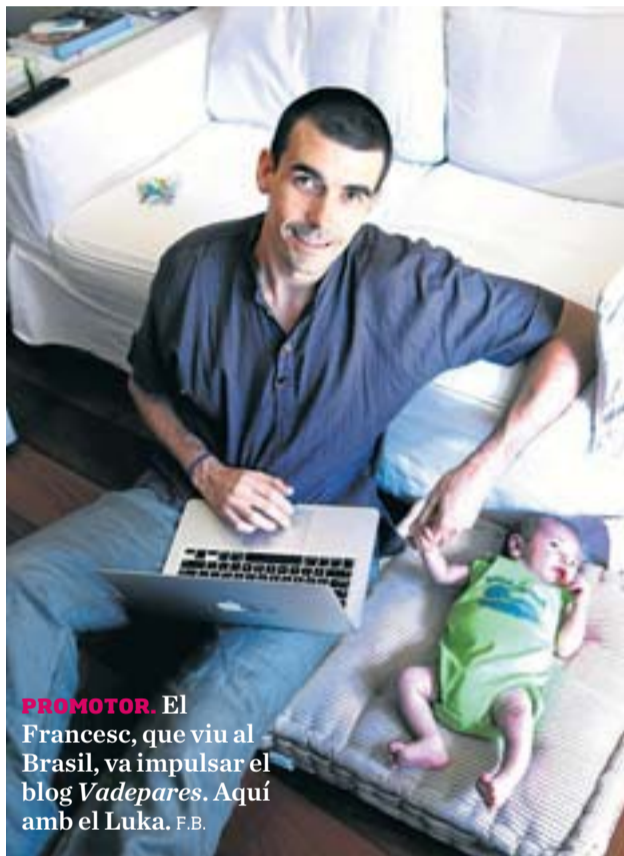
Els pares també existim i h

No només és territori de dones. Els homes comencen a relatar en primera persona **la paternitat al món 2.0**

TRINITAT GILBERT

Són pares compromesos i novells. Són cinc i es troben sempre junts al blog *Vadepares.cat*, que acaben d'estrenar. És difícil ajuntar-los (a la foto només n'hi veureu tres) perquè, per començar, en Francesc Balagué, l'impulsor de la web, viu al Brasil, i perquè la resta compaginen una vida professional intensa amb una vida personal apassionada. I, si no, una perla ben recollida: "Des que va néixer la Mariona, ara fa 2 anys, no m'he perdut cap despertar seu, ni del matí ni de la migdiada, perquè treballo a casa per estar tant com puc amb ella". La diu l'Oriol Malet, el pare dibuixant, que al blog, esclar, dibuixa.

Per telèfon, el Francesc Balagué em resumeix la seva vida: tombant pel món, literalment, va conèixer la seva parella i van decidir tenir un fill. Es diu Luka i té gairebé el mateix temps que el blog, un mes. Mesos abans que naixés, el Francesc va començar a documentar-se amb llibres i internet. També escrivia en mil i una llibretes l'evolució de l'embaràs. Eren reflexions personals, que pen-

PROMOTOR. El Francesc, que viu al Brasil, va impulsar el blog *Vadepares*. Aquí amb el Luka. F.B.

sava que no podria compartir amb ningú, fins que parlant amb tots els altres pares amics seus, que avui són al blog, es van adonar que estaria bé compartir-ho. "Si quan ens trobem només parlem dels nostres fills, perquè no ho escrivim en un blog perquè altres pares també ho puguin llegir".

Dit i fet. Amb les mans als teclats, i la plantilla

Wordpress al davant, els cinc pares han fet una web inaudita, que parla de la paternitat en primera persona. "Nosaltres mateixos ens vam nodrir dels blogs de les mares, que n'hi ha de boníssims, però on, al capdavant, no hi trobàvem allò que nosaltres hi buscàvem, que era identificar-nos-hi com a homes", continua el Francesc *telefònic*.

Els cinc bloguers mantenen l'opinió que un pare implicat en la criança és un afortunat, perquè l'infant els aporta sensacions, emocions, VIDA, amb majúscules, que mai no havien viscut. I, a més, se'n beneficia la relació de parella, ja que el pes no l'aguanta només un, es comparteix, perquè "els pares volem compartir-ho tot". De fet, l'Oriol Malet afirma que troba que els pares (homes) que no ho fan, que no s'impliquen, no saben el que es perd. "Quina llàstima els pares que encara diuen que no van canviar cap bolquer dels seus fills!", diu.

Paternitat activa

Tornant la mirada a internet, l'Ismael Peña-López assegura que l'home hi és absent i, en conseqüència, "no hi són els problemes que afecten els pares". "Per exemple -continua explicant-, a internet el co-llit s'enfoca des de la salut o la necessitat de proximitat dels infants, o bé des de la conveniència de les mares que donen el pit. I els pares?" I encara un altre exemple: "De la lactància es parla de si és bona per a la canalla o com les mares poden resoldre aquest o aquell problema. Però què en pensen els pares de la lactància com a pares homes?", es pregunta.

L'Oriol Lladó, l'únic periodista del blog, diu que la paternitat li ha fet mirar el món d'una manera diferent. "Deixes de ser un fill per ser un pare, i la diferència és abismal". A l'Oriol, el seu fill, el Miquel, li ha endreçat la vida, perquè "un fill t'obliga a unes rutines, i les rutines són positives perquè t'ajuden a fer una desconexió total de la

Oriol Malet

CANVI. L'Oriol Lladó assegura que la paternitat li ha fet mirar el món d'una manera diferent. O.L.

no volem explicar

ALTAVEU. L'Ismael Peña-López, l'Oriol Malet i el Rubèn són tres dels artífexs del blog *Vadepares.cat*. També hi escriuen en Francesc Balagué, que viu a Brasil, i l'Oriol Lladó. Tots cinc són pares novells de criatures que tenen entre un mes i 2 anys. RUTH MARIÓ

resta del món". "El fill et demana que estiguis per ell, i ja està".

El Rubèn també hi està d'acord. Ell ja escrivia sobre l'Emma, la filla, en un blog personal (www.productesdene-teja.com/blog/), abans d'entrar al grup de *Vadepares*, i ara ha saltat a aquest espai, malgrat que reconeix que li grinyola una mica que tots siguin homes. "No m'agraden tampoc els festivals de cinema de dones, per exemple, perquè em grinyola que s'hagi de fer diferències de gènere".

El cas és que al Rubèn, com també als altres bloguers d'aquest espai, escriure sobre les seves criatures li va bé: "En definitiva, també ens desfoguem, perquè expressem els nostres dubtes, i expliquem el que ens ha funcionat i el que no". I explicar-ho en primera persona genera empatia.

Amb un toc d'humor

A la web *Criatures.ara.cat*, la versió digital del suplement que esteu llegint, també hi ha

pares bloguers. El pioner va ser el Xavi Tedó, periodista, pare de dues criatures, amb *Sí, sí, és el primer*. S'hi van sumar, més tard, l'Enric Bastardas, pare del Martí i del Nil, i autor del blog *Personetes creatives*, des d'on ofereix unes celebrades infografies que converteixen en dibuix i text escenes quotidianes amb què pares i mares se senten plenament identificats.

També forma part de la comunitat *Criatures* el Carles Escudero, pare del Martí i el Mario, i que explica el seu dia a dia en això de fer de pare al blog *Un pare com Darth Vader*. I, més seriós, el bloguer David Bueno revela tota la ciència que hi ha i la que hi haurà sobre les criatures i els adolescents. I, si no, alerta a les seves preguntes, que respon detalladament a les entrades del seu blog: "Per què els adolescents són emocionalment inestables i impulsius que els adults i els nens?" Si voleu respostes, ja ho sabeu, comenceu a teclejar! —

'Vadepares.cat'

Vadepares.cat és un blog creat per 5 pares fa tot just un mes. L'objectiu d'aquest espai és revisar els temes clàssics de la criança (co-llit, lactància, el dormir, el menjar, l'educació, la disciplina), però passats pel filtre masculí. També vol aportar anècdotes, sempre divertides, fruit de les situacions quotidianes que porta el dia a dia amb la canalla. I exposar reflexions per fer pensar pares (i mares) que viuen intensament aquesta etapa de la vida: ens tornem més ateu o més creients quan som pares? On deixem la feina? Com canvia la relació amb els propis pares, ara convertits en avis?

Ismael

"A casa el tema del collit no ens el vam agafar com una finalitat, sinó com un mitjà. Quan la Muriel era petita (és a dir: quan va néixer i vam haver de renunciar a tot en aquesta vida terrenal) teníem una por i una necessitat. La necessitat era donar-li el pit a demanda, nit inclosa, i no morir en l'intent. És a dir, poder descansar perquè un treballava i l'altra havia de cuidar la criatura tot el dia. La por, el pànic més aviat, era el tema de la mort sobtada del lactant. Sí, un cop llegeixes sobre el tema ja mai més dorms al 100%: sempre deixes una neurona desperta que va escoltant com respira el cadell. (I després diuen que els homes no poden fer dues coses al mateix temps. O potser és que els pares ja no som homes...)"

Francesc

"El moment exacte en què et comences a sentir pare jo el desconec, i se'm faria difícil de descriure què vol dir concretament. Però des del primer dia és una suc-

cessió d'esdeveniments, novetats, insomni, intrigues i emocions, que, sens dubte, et fan sentir pare".

Rubèn

"Com a pare d'una nena, hi ha un miler de coses que em fan perdre la son ara, malgrat que l'Emma només té dos anys. Una és què passarà quan surti per la porta i comenci a quedar amb nois. No ho podem evitar, tot i que soni a tòpic (i tòpics és el que probablement trobareu a les properes set-centes paraules). Als pares això ens posa a la defensiva perquè sabem què hi ha a l'altre costat d'aquesta porta. Érem allà fa quatre dies, imaginant-nos com el pare de les nostres amigues ens observava amb fúria continguda per l'espill. Com ens podem preparar per a això?"

Oriol Lladó

"El primer exercici de la paternitat és entendre que res passa exactament com havies previst. El segon exercici és en realitat una lliçó: això és, precisament, el millor. La moralitat d'aquesta història...? Que es pot ser pare sense "saber arregar una porta", com aquell de la cançó de Manel; fins i tot quan tens (greus i recurrents) dificultats per fixar la cadireta al cotxe, o ves-ses tota la llet d'una cullereta de nounats un cop i un altre, o cordes malament tots els botons del pijama una nit sí, l'altra també, o... Al final, aquests lleus fracassos logístics s'acaben convertint en llegenda domèstica. Anècdotes entranyables, viscudes i comentades en família. Les famílies també ens definim per allò que no sabem fer".

La cua de Quiró

Gregorio Luri

La torre inclinada de PISA

Un periodista em va demanar la meua opinió sobre els resultats de PISA 2012. Li vaig contestar que amb els resultats a la mà un polític espavilat podia afirmar el que li vingues de gust. El que no sospitava era que poguessin tenir a la mà dades falses.

Tots recordem els debats de l'endemà de la publicació de l'informe sobre les variacions dels nostres resultats en ciències, matemàtiques i en comprensió lectora. Però el veritable escàndol de PISA 2012 era, per a nosaltres, l'absentisme. Segons les dades oficials, Catalunya era la comunitat amb més absentisme escolar, amb un vergonyós 48%. Se situava al nivell d'Itàlia i solament per davant de Turquia. Si es comparava aquest percentatge amb el de les Balears, un 3%, o amb el de la mitjana de l'OCDE, un 14%, la perplexitat era majúscula. Jo em vaig creure les dades, i la meua fe em va ocasionar una petita picabaralla amb Irene Rigau, que —més perspicaç que jo— les posava en dubte.

PISA 2012 es va publicar al desembre, amb gran publicitat. Però ara, tot just la setmana passada, ens hem assabentat que les dades d'absentisme relatives a Euskadi i Catalunya eren falses. L'índex d'absentisme escolar a les Balears és, en realitat, d'un 24,9% i a Catalunya d'un 23,7%.

Conspiració o niciesia?

Per preservar la meua salut mental de la temptació paranoide, rebutjo per principi qualsevol interpretació conspirativa de les coses. Però de vegades sospito que és millor tractar amb un conspirador que amb un maldestre. Una equivocació tan grollera com aquesta llança considerables dubtes sobre la credibilitat de les conclusions de PISA. Ens animem a prendre'ns seriosament qui suggereix que certs països exclouen els seus pitjors alumnes de les proves o que d'altres avisen amb antelació els centres que han de ser avaluats.

Fora bo que, coneguda la veritat, demanés excuses públiques el diari que, confonent la informació amb la piromania, va deixar anar que els alumnes que no assisteixen a classe a Catalunya són els castellanoparlants, que estarien patint un mòbing de caràcter lingüístic. Però nosaltres no podem caure en el cofoisme ridícul de mirar el nostre 23,7% d'absentisme pensant que "Home, doncs no estem tan malament". Hem d'acostumar-nos a exigir-nos a nosaltres mateixos exactament el que s'exigeixen les regions europees a les quals, culturalment i econòmicament, ens volem assemblar.

Gregorio Luri és doctor en filosofia i educador

